

HISTORISCHE BOEKEN

Het boek Jozua

Auteur: In het boek Jozua staat niet expliciet vermeld wie de schrijver ervan is. Hoogstwaarschijnlijk schreef Jozua, de zoon van Nun en opvolger van Mozes als leider van Israël, het grootste deel van dit boek. Het laatste deel van het boek is door tenminste één andere persoon geschreven na de dood van Jozua. Het is ook mogelijk dat diverse tekstdelen geredigeerd of samengesteld zijn na de dood van Jozua.

Datering: Het boek Jozua is waarschijnlijk tussen 1400 en 1370 voor Christus geschreven.

Doelstelling: Het boek Jozua verschaft een overzicht van de militaire operaties om het gebied te veroveren dat God beloofd had. Na de uittocht uit Egypte en de daarop volgende veertigjarige tocht door de woestijn, is de nieuwgevormde natie nu klaar om het Beloofde Land binnen te gaan, de inwoners te overwinnen en het gebied te bezetten. Het navolgende overzicht geeft beknopte en selectieve details van de vele veldslagen en de manier waarop het land niet alleen veroverd werd, maar ook hoe het verdeeld werd tussen de stammen.

Belangrijkste verzen: “Wees vastberaden en standvastig, want jij moet dit volk leiden wanneer ze het land veroveren dat ik hun zal geven, zoals ik hun voorouders gezworen heb. En houd je vóór alles vastberaden en standvastig aan de wet waarin mijn dienaar Mozes je heeft onderwezen. Houd je daar altijd aan en wijk er op geen enkele manier van af, opdat je in alles wat je doet zult slagen. Leg dat wetboek geen moment terzijde en verdiep je er dag en nacht in, opdat je je aan alles houdt wat erin geschreven staat. Dan zal alles wat je onderneemt voorspoedig verlopen. Ik gebied je dus: wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij.” ([Jozua 1:6-9](#))

“Nu dan, eerbiedig de HEER, dien hem met onvoorwaardelijke trouw en doe de goden weg die uw voorouders ten oosten van de Eufraat en in Egypte hebben gediend. Dien alleen de HEER. Wanneer u daar niet toe bereid bent, kies dan nu wie u wel wilt dienen: de goden van uw voorouders ten oosten van de Eufraat of de goden van de Amorieten, van wie u nu het land bewoont. In ieder geval zullen ik en mijn familie de HEER dienen.” ([Jozua 24:14-15](#))

Beknopte samenvatting: Het boek Jozua vervolgt het verhaal van de Israëlieten na de uittocht uit Egypte. Het boek vormt een kroniek van de ca. twintig jaar dat Jozua het volk leidde nadat Mozes hem gezalfd had aan het eind van Deuteronomium. [De 24](#) hoofdstukken van het boek Jozua kunnen als volgt samengevat worden:

Hoofdstukken 1-12: Intocht in en verovering van het Beloofde Land.

Hoofdstukken 13-22: Instructies voor de verdeling van het Beloofde Land.

Hoofdstukken 23-24: Jozua's afscheidsrede

Voorafschaduwingen: Het verhaal van de hoer Rachab en haar grote vertrouwen in de God van de Israëlieten geeft haar een plaats bij degenen die omwille van hun geloof geëerd worden in [Hebreeën 11:31](#). Haar verhaal gaat over Gods genade voor zondaars en verlossing die alleen door geloof verkregen kan worden. En het allerbelangrijkste is dat zij door Gods genade deel ging uitmaken van de Messiaanse afstammingslijn ([Matteüs 1:5](#)).

Een van de ceremoniële rituelen in [Jozua 5](#) komt volledig tot vervulling in het Nieuwe Testament. Verzen 1-9 beschrijven Gods gebod dat degenen die in de woestijn geboren waren, besneden moesten worden toen ze het Beloofde Land binnengingen. Daarmee heeft God "de schande van Egypte van hen afgewenteld", hetgeen betekent dat Hij hen reinigde van de zonden van hun vroegere leven. [Kolossenzen 2:10-12](#) beschrijft gelovigen als mensen die in hun hart besneden zijn door Christus Zelf, door Wie wij de zondige natuur van onze vroegere levens zonder Christus hebben afgeworpen.

God vestigde vrijplaatsen zodat diegenen die per ongeluk iemand doodden daar konden leven zonder te hoeven vrezen voor wraakneming. Christus is onze vrijplaats en onze toevlucht om "vast te houden aan de hoop op wat voor ons in het verschiet ligt" ([Hebreeën 6:18](#)).

'Rust' is een overheersend theologisch thema in het boek Jozua. De Israëlieten hebben 40 jaar in de woestijn gezworven en kunnen eindelijk binnengaan in de rustplaats die God voor hen had bereid in het land Kanaän. De schrijver van Hebreeën gebruikt dit voorval als een waarschuwing aan ons om niet toe te laten dat ongeloof ons weghoudt uit Gods rust in Christus ([Hebreeën 3:7-12](#)).

Praktische toepassing: Een van de belangrijkste verzen van het boek Jozua is 1:8: "Leg dat wetboek geen moment terzijde en verdiep je er dag en nacht in, opdat je je aan alles houdt wat erin geschreven staat. Dan zal alles wat je onderneemt voorspoedig verlopen." Het Oude Testament staat bol van de verhalen over mensen die God en Zijn Woord "vergaten" en daarvoor vreselijk gestraft werden. Voor een Christen is Gods Woord ons levensbloed. Als we dat verwaarlozen, zullen onze levens er navenant onder lijden. Maar als we het principe van vers 1:8 in acht nemen, zullen we vervolmaakt zijn en toegerust om van nut te kunnen zijn in Gods koninkrijk ([2 Timoteüs 3:16-17](#)). Dan zullen we ontdekken dat Gods beloftes in [Jozua 1:8-9](#) ook voor ons gelden.

Jozua is een subliem voorbeeld van de voordelen die je hebt van een waardige leraar. Jarenlang is hij in het gezelschap van Mozes gebleven. Hij zag hoe Mozes God volgde op bijna onberispelijke wijze. Hij leerde van Mozes hoe hij persoonlijk moest bidden. Met Mozes als voorbeeld leerde hij hoe hij gehoorzaam moest zijn. Jozua leerde blijkbaar ook van het negatieve voorbeeld dat Mozes het plezier ontnam om het Beloofde Land daadwerkelijk binnen te gaan. Elk levend mens is een mentor. Er is altijd wel iemand die ziet wat je doet. Iemand die jonger is, of iemand die door jou beïnvloed wordt, ziet hoe jij leeft en reageert. Iemand leert van jou. Iemand zal jouw voorbeeld volgen. Iemand iets leren heeft veel meer om het lijf dan de woorden die een leraar uitspreekt. Zijn of haar hele leven staat in de kijker.

Het boek Rechters

Auteur: In het boek Rechters (Richteren) wordt de auteur ervan niet bij naam genoemd. Volgens de traditie was de Profeet Samuël de auteur van Rechters. Inhoudelijk bewijs geeft aan dat de auteur van Rechters kort na de periode van de Richters geleefd heeft. Samuël voldoet aan deze kwalificatie.

Datering: Het boek Rechters is waarschijnlijk tussen 1045 en 1000 voor Christus geschreven.

Doelstelling: Het boek Rechters kan verdeeld worden in twee secties: 1) Hoofdstuk 1-16 waarin er verslag wordt gedaan van de bevrijdingsoorlogen, beginnend bij de overwinning van de Israëlieten op de Kanaänieten en eindigend bij het verslaan van de Filistijnen en de dood van Simson; 2) Hoofdstuk 17-21 waar naar verwezen wordt als een appendix en wat verder niets te maken heeft met de voorgaande hoofdstukken. Deze hoofdstukken worden bestempeld als een tijd "waarin er geen koning in Israël was" ([Rechters 17:6](#); [18:1](#); [19:1](#); [21:25](#)). Het boek Ruth was aanvankelijk onderdeel van het boek Rechters, maar in 450 na Christus

werd het hieruit gehaald en werd het een op zichzelf staand boek.

Belangrijkste verzen: [Rechters 2:16-19](#): "En de HEERE deed richters opstaan, die hen verlostten uit de hand van hen die hen plunderden. Zij luisterden echter ook niet naar hun richters, maar gingen als in hoererij achter andere goden aan en bogen zich voor hen neer. Al snel waren zij afgeweken van de weg die hun vaders gegaan waren, toen die luisterden naar de geboden van de HEERE. Zij deden zo niet. En wanneer de HEERE voor hen richters liet opstaan, was de HEERE met de richter en verlost Hij hen uit de hand van hun vijanden, al de dagen van de richter, want het berouwde de HEERE vanwege hun gekerm over hen die hen onderdrukten en die hen in het nauw brachten. Maar bij het sterven van de richter gebeurde het dat zij zich weer afkeerden en nog verderfelijker handelden dan hun vaders, door achter andere goden aan te gaan, die te dienen en zich daarvoor neer te buigen. Zij gaven geen van hun daden op en evenmin hun halsstarrige levenswandel."

[Rechters 10:15](#): "Maar de Israëlieten zeiden tegen de HEERE: Wij hebben gezondigd. Doet u maar met ons naar alles wat goed is in Uw ogen; alleen, red ons toch op deze dag!"

[Rechters 21:25](#): "In die dagen was er geen koning in Israël: eenieder deed wat juist was in zijn ogen."

Korte samenvatting: Het boek Rechters is een tragisch verslag van hoe Jahweh (God) jaar na jaar als vanzelfsprekend gezien werd door Zijn kinderen. Rechters vertoont een droevig contrast met het boek Jozua, waarin wordt verteld van de zegeningen die de Israëlieten van God ontvingen vanwege hun gehoorzaamheid aan God bij het veroveren van het land. In Rechters waren ze ongehoorzaam en dienden ze afgoden, waardoor ze vaak verslagen werden. God heeft echter nooit nagelaten Zijn armen liefdevol te openen voor Zijn volk wanneer ze zich bekeerden van hun verdorven weg en Zijn naam aanriepen ([Rechters 2:18](#)). Door de vijftien Richters van Israël heeft God zijn belofte aan Abraham vervuld om zijn nakomelingen te beschermen en te zegenen ([Genesis 12:2-3](#)).

Na de dood van Jozua en zijn tijdgenoten begonnen de Israëlieten Baäl en Astarte weer te dienen. God stond toe dat de Israëlieten zouden lijden onder de gevolgen van de aanbidding van afgoden. Het was dat moment waarop Gods volk Jahweh weer aanriep en om hulp vroeg. God stuurde zijn kinderen richters om ze voor te gaan in de rechtvaardigheid. Maar keer op keer keerden ze God weer de rug toe en gingen ze terug naar hun slechte gewoonten. God hield Zich echter aan Zijn deel van het verbond met Abraham: God redt Zijn kinderen van hun verdrukkers gedurende de 480 jaar die het boek Rechters overbrugt.

De meest opvallende richter is waarschijnlijk de twaalfde, Simson, die de Israëlieten leidde na een veertig jaar durende periode van gevangenschap onder het bewind van de meedogenloze Filistijnen. Simson leidde Gods volk naar de overwinning over de Filistijnen waarbij hij zijn eigen leven verloor na een periode van twintig jaar als richter van Israël.

Voorafschaduwingen: De aankondiging aan Simsons moeder dat ze een zoon zou baren die Israël zal leiden is een voorafschaduwing van de aankondiging aan Maria van de geboorte van de Messias. God stuurde Zijn Engel naar beide vrouwen en vertelde hen dat ze "zwanger zal worden en een zoon zal krijgen" ([Rechters 13:7](#); [Lucas 1:31](#)) die Gods volk zal leiden.

Gods genadige bevrijding van Zijn volk, ondanks hun zonden en hun afwijzing van Hem, laat een beeld zien van Christus aan het kruis. Jezus stierf om Zijn volk - iedereen die ooit in Hem zal geloven - te bevrijden van hun zonde. Hoewel de meesten van de mensen die Hem gedurende Zijn bediening volgden uiteindelijk afvielen en Hem afwezen, bleef Hij toch trouw aan Zijn belofte en is Hij naar het kruis gegaan om voor ons te sterven.

Praktische toepassing: Ongehoorzaamheid brengt altijd veroordeling met zich mee. De Israëlieten geven een perfect voorbeeld van hoe het niet moet. In plaats van uit ervaring leren dat God rebellie tegen Hem altijd bestraft, blijven ze Hem ongehoorzaam en lijden ze onder Gods ongenoegen en bestraffing. Als wij ongehoorzaam blijven, vragen we om Gods bestraffing, niet omdat

Hij geniet van ons lijden, maar omdat "...de Heere bestraft wie Hij liefheeft, en Hij geselt iedere zoon die Hij aanneemt." ([Hebreeën 12:6](#)).

Het boek Rechters is een getuigenis van Gods trouw. Zelfs "als wij ontrouw zijn, blijft Hij getrouw" ([2 Timoteüs 2:13](#)). Hoewel wij ontrouw kunnen zijn aan Hem, zoals de Israëlieten waren, blijft Hij getrouw en redt en behoudt Hij ons ([1 Tessalonicenzen 5:24](#)) en vergeeft Hij ons wanneer we vergeving zoeken ([1 Johannes 1:9](#)). "God zal u ook bevestigen tot het einde toe, zodat u onberispelijk zult zijn op de dag van onze Heere Jezus Christus. God is getrouw, door Wie u geroepen bent tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heere" ([1 Korintiërs 1:8-9](#)).

Het boek Ruth

Auteur: In het boek Ruth staat niet wie de schrijver is. Volgens de traditie is het boek Ruth geschreven door de profeet Samuël.

Datering: Wanneer het boek Ruth precies geschreven is, is onduidelijk. Maar over het algemeen wordt uitgegaan van een datum tussen 1011 en 931 voor Christus.

Doelstelling: Het boek Ruth is geschreven voor de Israëlieten. Het leert dat oprechte liefde soms offers zonder concessies vraagt. Ongeacht onze lotsbestemming kunnen we leven volgens de richtlijnen van God. Oprechte liefde en goedheid zullen worden beloond. God zegent degenen die gehoorzaam willen leven, in overvloed. Gehoorzaam leven laat geen ruimte voor 'ongelukjes' in Gods plan. God is barmhartig voor de barmhartigen.

Belangrijkste verzen: "Maar Ruth antwoordde: 'Vraag me toch niet langer u te verlaten en terug te gaan, weg van u. Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt, zal ik slapen; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God.'" ([Ruth 1:16](#))

"En hij vroeg: Wie zijt gij? Zij antwoordde: Ik ben Ruth, uw dienstmaagd: spreid uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de lossen.'" ([Ruth 3:9](#))

"De buurvrouwen gaven hem zijn naam. 'Noömi heeft een zoon gekregen,' zeiden ze, en ze noemden hem Obed. Hij is de vader van Isai, die de vader is van David." ([Ruth 4:17](#))

Beknorte samenvatting: Het boek Ruth begint in het heidense land Moab, een regio ten Noordoosten van de Dode Zee. Vervolgens verplaatst het verhaal zich naar Bethlehem. Dit waargebeurde verhaal vindt plaats gedurende de sombere dagen waarin de Israëlieten worstelen met hun eigen falen en opstandigheid, de tijd van de Rechters. Vanwege een hongersnood zien Elimelech en zijn vrouw Noömi zich gedwongen om hun Israëlische thuis te verlaten en naar het land Moab te gaan. Elimelech overlijdt en Noömi blijft achter met haar twee zonen, die spoedig trouwen met twee Moabitische meisjes, Orpa en Ruth. Wanneer beide zoons komen te overlijden, blijft Noömi achter met Orpa en Ruth in een vreemd land. Orpa keert terug naar haar ouders, maar Ruth is vastbesloten om bij Noömi te blijven tijdens hun reis naar Bethlehem. Dit verhaal van liefde en toewijding vertelt over Ruths uiteindelijke huwelijk met een rijke man, genaamd Boaz, die ze een zoon baart, genaamd Obed. Obed wordt de grootvader van David en de voorouder van Jezus. Gehoorzaamheid brengt Ruth in de bevoorrechte afstammingslijn van Christus.

Voorafschaduwingen: Een belangrijk thema in het boek Ruth is dat van de verwante verlosser. Boaz is familie van Ruths overleden echtgenoot en handelde zoals van hem verwacht mocht worden in overeenstemming met de Wet van Mozes, waarin staat dat hij een armlastig familielid moet bijstaan in zijn of haar omstandigheden ([Leviticus 25:47-49](#)). Dit scenario herhaalt zich bij Christus, die ons, de geestelijk armlastigen, verlost uit de slavernij van de zonde. Onze hemelse Vader heeft Zijn eigen Zoon

naar het kruis gestuurd zodat wij kinderen van God en broeders en zusters van Christus kunnen worden. Omdat Hij onze Verlosser is, worden wij Zijn verwanten.

Praktische toepassing: De soevereiniteit van onze grote God is duidelijk zichtbaar in het verhaal van Ruth. Hij begeleidde haar stap voor stap om Zijn kind te worden en om Zijn plan met haar tot vervulling te brengen, zodat zij een voorouder van Jezus Christus kon worden ([Matteüs 1:5](#)). Op dezelfde manier kunnen wij ons verzekerd weten dat God een plan heeft voor ieder van ons. Op dezelfde manier waarop Noömi en Ruth op Hem vertrouwden voor voorzienigheid, zo kunnen ook wij op Hem vertrouwen.

In Ruth zien we een voorbeeld van de degelijke vrouw in [Spreuken 31](#). Los van het feit dat Ruth haar familie volledig toegewijd was ([Ruth 1:15-18](#); [Spreuken 31:10-12](#)) en vol geloof op God vertrouwde ([Ruth 2:12](#); [Spreuken 31:30](#)), zien wij in haar een vrouw die sprak met devotie. Haar woorden zijn liefhebbend, vriendelijk en vol respect, zowel naar Noömi als naar Boaz. De deugdzame vrouw uit [Spreuken 31](#) "spreekt wijze woorden, wat ze zegt, zijn liefdevolle lessen" (v. 26). Een vrouw die een zo waardig rolmodel is als Ruth zouden wij vandaag de dag nog niet zo makkelijk vinden.

Het boek 1 Samuël

Auteur: De auteur is anoniem. We weten dat Samuël een boek geschreven heeft ([1 Samuël 10:25](#)), en het is goed mogelijk dat hij ook een deel van dit boek geschreven heeft. Mogelijk zouden ook de profeten/zieners Nathan en Gad ([1 Kronieken 29:29](#)) bijgedragen kunnen hebben.

Datering: De boeken 1 en 2 Samuël waren oorspronkelijk één boek. De vertalers van de Septuaginta hebben ze gescheiden, en wij hebben die scheiding sindsdien in stand gehouden. De gebeurtenissen in 1 Samuël overbruggen ongeveer 100 jaar, van circa 1100 voor Christus tot circa 1000 voor Christus. De gebeurtenissen in 2 Samuël beslaan nog eens 40 jaar. De tijd van schrijven zou dus na 960 voor Christus zijn.

Doelstelling: 1 Samuël bevat de geschiedenis van Israël in het land Kanaän terwijl ze de overgang doormaken van de heerschappij van de rechters naar een eengeworden natie onder koningen. Samuël komt naar voren als de laatste rechters en hij zalft de eerste twee koningen, Saul en David.

Belangrijkste verzen: Toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons leiding te geven, was dit woord kwalijk in de ogen van Samuël. En Samuël bad tot de HEERE. Maar de HEERE zei tegen Samuël: Geef gehoor aan de stem van het volk in alles wat zij tegen u zeggen; want zij hebben ú niet verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zou zijn" ([1 Samuël 8:6-7](#)).

"Maar Samuël zei tegen Saul: U hebt dwaas gehandeld. U hebt het gebod van de HEERE, uw God, dat Hij u geboden heeft, niet in acht genomen. Anders zou de HEERE uw koningschap over Israël voor eeuwig bevestigd hebben, maar nu zal uw koningschap geen stand houden. De HEERE heeft een man naar Zijn hart voor Zich uitgezocht, en de HEERE heeft hem de opdracht gegeven een vorst te zijn over Zijn volk, omdat u niet in acht genomen hebt wat de HEERE u geboden had" ([1 Samuël 13:13-14](#)).

"Maar Samuël zei: Heeft de HEERE evenveel behagen in brandoffers en slachtoffers als in het gehoorzamen aan de stem van de HEERE? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerkelijk zijn beter dan het vet van rammen. Want opstandigheid is een zonde van waarzeggerij, en tegenstreven is afgoderij en beeldendienst. Omdat u het woord van de HEERE verworpen hebt, heeft Hij u verworpen, zodat u geen koning meer zult zijn" ([1 Samuël 15:22-23](#)).

Korte samenvatting: Het boek 1 Samuël kan gemakkelijk verdeeld worden in twee secties: het leven van Samuël (hoofdstuk 1-12) en het leven van Saul (hoofdstuk 13-31).

Het boek begint met de wonderlijke geboorte van Samuël in antwoord op het ernstige gebed van zijn moeder. Als kind leefde en diende Samuël in de tempel. God koos hem uit als profeet (3:19-21), en de eerste profetie van het kind betrof een oordeel over de corrupte priesters.

De Israëlieten voeren oorlog met hun eeuwige vijanden, de Filistijnen. De Filistijnen veroveren de ark van het verbond en hebben deze tijdelijk in bezit, maar wanneer de Heer een oordeel over hen velt sturen ze de ark terug. Samuël roept Israël op tot bekering (7:3-6) en dan tot overwinning over de Filistijnen.

Het volk Israël wilde, om meer op andere naties te lijken, een koning. Samuël is niet blij met hun verzoek, maar de Heer vertelt hem dat ze niet Samuëls leiderschap afwijzen, maar Zijn eigen. Nadat Samuël het volk waarschuwt voor de gevolgen van het hebben van een koning, zalft Samuël een Benjaminiet genaamd Saul, die gekroond wordt in Mispa (10:17-25).

Aanvankelijk heeft Saul succes, met het verslaan van de Ammonieten (hoofdstuk 11). Maar vervolgens begaat hij een serie misstappen: hij brengt aanmatigend een offer (hoofdstuk 13), hij zweert een dwaze eed ten koste van zijn zoon Jonathan (hoofdstuk 14), en hij is ongehoorzaam aan het directe gebod van de Heer (hoofdstuk 15). Sauls rebellie heeft tot gevolg dat God een ander kiest om de plaats van Saul in te nemen. Ondertussen neemt God Zijn zegen weg van Saul, en een kwade geest drijft Saul tot waanzin (16:14).

Samuël reist naar Bethlehem om een jonge man genaamd David te zalven als de volgende koning (hoofdstuk 16). Later heeft David zijn beroemde confrontatie met de Filistijn Goliath, en hij wordt een nationale held (hoofdstuk 17). David dient aan het hof van Saul, trouwt met Sauls dochter, en raakt bevriend met Sauls zoon. Saul zelf wordt jaloers op Davids succes en populariteit, en hij probeert David te vermoorden. David vlucht, en zo begint er een uitzonderlijke periode van avontuur, intrige en romantiek. Met bovennatuurlijke hulp kan David ternauwernood maar aanhoudend ontsnappen aan de bloeddorstige Saul (hoofdstuk 19-26). Gedurende dit alles behoudt David zijn integriteit en zijn vriendschap met Jonathan.

Tegen het eind van het boek is Samuël gestorven, en is Saul een verloren man. Op de vooravond van de strijd tegen Filistea is Saul op zoek naar antwoorden. Maar aangezien hij God afgewezen heeft, krijgt hij geen hulp vanuit de hemel, en zoekt hij in plaats daarvan raad bij een medium. Tijdens de seance komt de geest van Samuël terug uit de dood om een laatste profetie uit te spreken: Saul zal morgen sterven in de strijd. De profetie wordt vervuld; Sauls drie zonen, inclusief Jonathan, vallen in de strijd, en Saul pleegt zelfmoord.

Voorafschaduwingen: Het gebed van Hanna in [1 Samuël 2:1-10](#) verwijst verschillende keren op een profetische manier naar Christus. Ze verhoogt God als haar Rots (vers 2), en we weten van de evangeliën dat Jezus de Rots is waarop we ons geestelijk huis moeten bouwen. Paulus verwijst naar Jezus als de "rots der ergernis" voor de Joden ([Romeinen 9:33](#)). Christus wordt de "geestelijke rots" genoemd die geestelijke drank aan de Israëlieten aanbood in de woestijn, zoals Hij ook "levend water" aan onze ziel geeft ([1 Korintiërs 10:4](#); [Johannes 4:10](#)). Hanna's gebed verwijst ook naar de Heer die de eindigen van de aarde zal oordelen (vers 2:10), terwijl [Matteüs 25:31-32](#) verwijst naar Jezus als de Mensenzoon die in glorie zal komen om allen te oordelen.

Praktische toepassing: Het tragische verhaal van Saul is een oefening in verspilde kansen. Hier was een man die alles had—eer, autoriteit, rijkdom, een mooi uiterlijk, en meer. Hij stierf echter in wanhoop, doodsbang voor zijn vijanden en in het besef dat hij zijn land, zijn familie en zijn God in de steek had gelaten.

Saul maakte de fout te denken dat Hij God kon behagen door ongehoorzaamheid. Zoals velen vandaag de dag, geloofde hij dat slecht gedrag gecompenseerd kan worden door zinnige beweegredenen. Misschien steeg de macht hem naar het hoofd, en dacht hij dat hij boven de regels stond. Op de een of andere manier ontwikkelde hij minachting voor Gods geboden en hoogachting voor zichzelf. Zelfs toen hij geconfronteerd werd met zijn misstappen probeerde hij zichzelf te rechtvaardigen, en dat is het moment waarop God hem afwees (15:16-28).

Met Sauls probleem hebben we allemaal te maken – een probleem van ons hart. Gehoorzaamheid aan Gods wil is noodzakelijk voor succes. Als we trots tegen Hem rebelleren, zijn we op weg naar mislukking.

David daarentegen, leek in het begin niet veel voor te stellen. Zelfs Samuël had de neiging hem over het hoofd te zien (16:6-7). Maar God ziet het hart en zag in David een man naar Zijn eigen hart (13:14). De nederigheid en integriteit van David, samen met zijn vrijmoedigheid voor de Heer en zijn toewijding aan het gebed, geven een goed voorbeeld voor ons allen.

Het boek 2 Samuël

Auteur: Het boek 2 Samuël geeft niet aan wie de schrijver ervan is. De Profeet Samuël kan het niet zijn, want hij stierf in 1 Samuël. Mogelijke andere auteurs zijn o.a. Natan en Gad (zie [1 Kronieken 29:29](#)).

Datering: Oorspronkelijk vormden de boeken 1 en 2 Samuël één boek. De vertalers van de Septuaginta hebben ze gescheiden, en sindsdien hebben we die scheiding aangehouden. De gebeurtenissen in 1 Samuël beslaan ongeveer 100 jaar, van ca. 1100 tot 1000 voor Christus. De gebeurtenissen in 2 Samuël beslaan nog eens 40 jaar. Daarmee zou 2 Samuël dan ergens na 960 voor Christus geschreven kunnen zijn.

Doelstelling: 2 Samuël is de beschrijving van de heerschappij van koning David. Dit boek plaatst het Davidisch Verbond in zijn historische context.

Belangrijkste verzen: “Jou stel ik in het vooruitzicht dat je koningshuis eeuwig zal voortbestaan en je troon nooit zal wankelen.” ([2 Samuël 7:16](#)).

“De koning had zijn gezicht in zijn handen verborgen en schreeuwde luid: ‘Mijn zoon Absalom, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!’” ([2 Samuël 19:4](#)).

“HEER, mijn rots, mijn vesting, mijn bevrijder, God, mijn steenrots, bij u kan ik schuilen, mijn schild, kracht die mij redt, mijn burcht, mijn toevlucht, mijn redder, u redt mij van het geweld. Ik roep: “Geloofd zij de HEER,” want ik ben van mijn vijanden verlost.” ([2 Samuël 22:2-4](#)).

Beknorte samenvatting: Het boek 2 Samuël kan in twee hoofddelen onderverdeeld worden — Davids triomfen (hoofdstukken 1-10) en Davids moeilijke tijden (hoofdstukken 11-20). Het laatste deel van het boek (hoofdstukken 21-24) is een niet-chronologische appendix met nadere bijzonderheden over het koningschap van David.

Het boek begint met het moment waarop David hoort dat Saul en zijn zonen gestorven zijn. Hij kondigt een rouwperiode af. Kort daarop wordt David tot koning van Juda gekroond terwijl Isboset, een van Sauls nog levende zonen, tot koning van Israël gekroond wordt (hoofdstuk 2). Er volgt een burgeroorlog, maar Isboset wordt vermoord en de Israëlieten vragen David om ook

over hen te heersen (hoofdstukken 4-5).

David benoemt Jeruzalem tot hoofdstad van het land in plaats van Hebron en verhuist later de Ark van het Verbond (hoofdstukken 5-6). Davids plan om een tempel in Jeruzalem te bouwen wordt afgewezen door God, Die David dan het volgende belooft: 1) David zou een zoon krijgen die na hem zal heersen; 2) Davids zoon zal de tempel bouwen; 3) de troon waarop Davids afstammelingen zouden zetelen, zal voor eeuwig voortbestaan en 4) God zou Zijn goedertierenheid nooit van Davids koningshuis afnemen ([2 Samuël 7:4-16](#)).

David leidt Israël naar de overwinning op vele van de vijandelijke volken die hen omringen. Hij betoont ook mededogen aan de familie van Jonatan doordat hij Mefiboset, Jonatans kreuple zoon, opneemt (hoofdstukken 8-10).

Dan komt David ten val. Hij begeert een mooie vrouw genaamd Batseba; hij pleegt overspel met haar en laat vervolgens haar echtgenoot vermoorden (hoofdstuk 11). Wanneer Natan de profeet David confronteert met zijn zonde, bekent David en vergeeft God hem barmhartig. Maar de Heer vertelt David dat er problemen zullen komen vanuit zijn eigen huishouding.

En er komen inderdaad problemen wanneer Davids eerstgeboren zoon, Amnon, zijn halfzuster Tamar verkracht. Bij wijze van wraak wordt Amnon vermoord door Tamars broer Absalom. Absalom vlucht dan weg uit Jeruzalem in plaats van de confrontatie met zijn vaders woede aan te gaan. Later leidt Absalom een rebellie tegen David, en enkelen van Davids vroegere bondgenoten sluiten zich aan bij de opstand (hoofdstukken 15-16). David wordt gedwongen om Jeruzalem te verlaten en gedurende een korte periode installeert Absalom zichzelf als koning. Maar de overweldiger wordt onttroond en — tegen Davids wens in — gedood. David rouwt om zijn gesneuvelde zoon.

Een algemeen gevoel van onrust kwelt het vervolg van Davids koningschap. De Israëlieten dreigen zich af te splitsen van Juda en David moet opnieuw een opstand onderdrukken (hoofdstuk 20).

De appendix van het boek bevat informatie over een driejarige hongersnood in het land (hoofdstuk 21), een lied van David (hoofdstuk 22), een verslag van de verrichtingen van Davids meest dappere krijgslieden (hoofdstuk 23), Davids zondige volkstelling en de daaropvolgende pestepidemie (hoofdstuk 24).

Voorafschaduwingen: De Heer Jezus Christus is hoofdzakelijk te zien in twee delen van 2 Samuël. Ten eerste in het Davidisch Verbond zoals dat [2 Samuël 7:16](#) beschreven is: "Jou stel ik in het vooruitzicht dat je koningshuis eeuwig zal voortbestaan en je troon nooit zal wankelen" en opnieuw bevestigd wordt in [Lucas 1:3-33](#) met de woorden van de engel die aan Maria verscheen om Jezus' geboorte aan haar te verkondigen: "Hij zal een groot man worden en Zoon van de Allerhoogste worden genoemd, en God, de Heer, zal hem de troon van zijn vader David geven. Tot in eeuwigheid zal hij koning zijn over het volk van Jakob, en aan zijn koningschap zal geen einde komen." Christus is de vervulling van het Davidisch Verbond; Hij is de Zoon van God als afstammeling van David die voor eeuwig zal heersen.

Vervolgens is Jezus te zien in het lied van David aan het eind van zijn leven ([2 Samuël 22:2-51](#)). Hij zingt over zijn rots, zijn vesting en bevrijder, zijn toevlucht en redder. Jezus is onze Rots ([1 Korintiërs 10:4](#); [1 Petrus 2:7-9](#)), de Redder van Israël ([Romeinen 11:25-27](#)), onze toevlucht om "vast te houden aan de hoop op wat voor ons in het verschiet ligt" ([Hebreeënen 6:18](#)), en onze enige Heiland ([Lucas 2:11](#); [2 Timoteüs 1:10](#)).

Praktische toepassing: Iedereen kan ten val komen. Zelfs een man als David, die werkelijk nastreefde om God te volgen en die rijkelijk gezegend was door God, was vatbaar voor verleiding. Davids zonde met Batseba moet een waarschuwing voor ons allen zijn om onze harten, ogen en gedachten te behoeden. Trots over onze geestelijke volwassenheid en ons vermogen om op eigen kracht verleidingen te weerstaan is de eerste stap richting een ondergang ([1 Korintiërs 10:12](#)).

God is zo barmhartig om zelfs de meest walgelijke zonden te vergeven als we oprecht berouw hebben. Maar het genezen van de wond die veroorzaakt wordt door zonde, neemt niet altijd het litteken weg. De zonde heeft natuurlijke gevolgen, en zelfs nadat hij vergeven was, oogstte David wat hij gezaaid had. De zoon die hij kreeg uit de onwettige verbintenis met de vrouw van een andere man, werd hem ontnomen ([2 Samuël 12:14-24](#)) en David leed onder de ellende van een breuk in de liefdevolle verstandhouding met zijn hemelse Vader ([Psalmen 32](#) en 51). Hoeveel beter is het om zonde in de eerste plaats te vermijden, dan er later vergiffenis voor te moeten vragen!

Het boek 1 Koningen

Auteur: In het boek 1 Koningen staat niet specifiek benoemd wie de auteur is, maar volgens de overlevering is het geschreven door de profeet Jeremia.

Datering: Het boek 1 Koningen is waarschijnlijk geschreven tussen 560 en 540 voor Christus.

Doelstelling: Dit boek is een vervolg op 1 en 2 Samuël en start met een terugblik op Salomo's bestijging van de troon na de dood van David. Het verhaal begint met een verenigd koninkrijk, maar eindigt in een land dat in twee koninkrijken verdeeld is, bekend onder de namen Juda en Israël. 1 en 2 Koningen zijn in de Hebreeuwse Bijbel één gecombineerd boek.

Belangrijkste verzen: "Vandaag zal ik doen wat ik je bij de HEER, de God van Israël, gezworen heb: je zoon Salomo zal na mij koning zijn, en hij zal in mijn plaats op mijn troon zitten." ([1 Koningen 1:30](#))

"De HEER zei tegen Salomo: 'Ik heb het smeekgebed dat je tot mij gericht hebt gehoord. Ik heb de tempel die je gebouwd hebt tot heilige plaats gemaakt, om er voor altijd mijn naam te laten wonen. Niets van wat daar gebeurt zal me ontgaan; ik zal alles ter harte nemen.'" ([1 Koningen 9:3](#))

"Toen de Israëlieten merkten dat de koning aan hun verzoek geen gehoor gaf, zeiden ze tegen hem: 'Wat hebben wij met David te maken? Wij hebben niets gemeen met de zoon van Isai! We breken op, volk van Israël! Het koningshuis van David zorgt maar voor zichzelf!'" ([1 Koningen 12:16](#))

"Na rijp beraad besloot hij om twee gouden beelden te laten maken in de vorm van een stierkalf. Daarop zei hij tegen het volk: 'U bent nu vaak genoeg ter bedevaart naar Jeruzalem gegaan! Israël, dit is uw god die u uit Egypte heeft geleid.'" ([1 Koningen 12:28](#))

"De Tisbiet Elia uit Gilead zei tegen Achab: 'Zo waar de HEER leeft, de God van Israël, in wiens dienst ik sta, de eerstkomende jaren zal er geen dauw of regen komen tenzij ik het zeg.'" ([1 Koningen 17:1](#))

Korte samenvatting: Het boek 1 Koningen begint met Salomo and eindigt met Elia. Het onderscheid tussen deze twee geeft de lezer een indruk van wat er in de tussenliggende periode is voorgevallen. Salomo was geboren na een paleisschandaal tussen David en Batseba. Net als zijn vader had hij een zwak voor vrouwen die hem ten val zou brengen. Salomo begon goed: hij bad om wijsheid en bouwde een tempel voor God waar hij zeven jaar over deed. Maar vervolgens spendeerde hij dertien jaar aan het bouwen van een paleis voor hemzelf. Zijn vele vrouwen haalden hem ertoe over om hun eigen afgoden te vereren en hem weg te leiden van God. Na Salomo's dood werd Israël geregeerd door een opeenvolging van koningen, waarvan de meesten slecht waren en aan afgoderij deden. Daardoor keerde het hele volk zich af van God en zelfs de prediking van Elia kon hen niet

terugbrengen. Onder de slechtste koningen was Achab met zijn koningin Izebel, die de verering van Baäl tot nieuwe hoogten verhief in Israël. Elia trachtte de Israëlieten terug te brengen tot de verering van de Heer, waarbij hij zelfs zover ging om de afgodaanbiddende priesters van Baäl tot een machtsstrijd met God op de berg Karmel uit te dagen. Natuurlijk won God. Dit maakte koningin Izebel, op z'n zachtst gezegd, nogal boos. Zij beval de dood van Elia, dus hij vluchtte en verborg zich in de wildernis. Gedeprimeerd en uitgeput zei hij "Laat me sterven." Maar God zond voedsel en bemoediging naar de profeet en fluisterde hem toe in een "zachte bries", en behield daarmee zijn leven voor verdere werkzaamheden.

Voorafschaduwingen: De Tempel in Jeruzalem, waar Gods Geest zou verblijven in het Heilige der Heiligen, voorafschaduwde gelovigen in Christus in wie de Heilige Geest woont vanaf het moment van onze verlossing. Zoals de Israëlieten hun afgoderij moesten afzweren, zo moeten wij alles wat ons scheidt van God wegdoen. Wij zijn Zijn volk, de ware tempel van de levende God. [2 Korintiërs 6:16](#) leert ons: "Wat heeft de tempel van God met afgoden te maken? Wijzelf zijn de tempel van de levende God, zoals God heeft gezegd: 'Ik zal bij hen wonen en in hun midden verkeren, ik zal hun God zijn en zij mijn volk.'"

Elia de profeet was een voorbode voor Christus en de Apostelen van het Nieuwe Testament. God stelde Elia in staat om wonderbaarlijke dingen te verrichten zodat hij kon bewijzen dat hij werkelijk een Godsman was. Hij wekte de zoon van de weduwe uit Sarefat op uit de doden, waarna zij uitriep: "Nu weet ik dat u door God gezonden bent en dat u werkelijk namens de HEER spreekt." Op dezelfde manier zijn in het Nieuwe Testament mannen van God te vinden die Zijn Woorden door Zijn kracht mochten uitspreken. Niet alleen liet Jezus Lazarus opstaan uit de doden, maar Hij wekte ook de zoon van de weduwe van Naïm tot leven ([Lucas 7:14-15](#)) en de dochter van Jäirus ([Lucas 8:52-56](#)). De Apostel Petrus liet Dorkas ([Handelingen 9:40](#)) uit de dood opstaan en Paulus wekte Eutychus weer tot leven ([Handelingen 20:9-12](#)).

Praktische toepassing: Het boek 1 Koningen bevat veel lessen voor gelovigen. We zien een waarschuwing ten aanzien van het gezelschap waar we ons mee ophouden; specifiek ten aanzien van nauwe betrekkingen en huwelijk. De koningen van Israël die net als Salomo vrouwen uit een ander volk trouwden, stelden zichzelf en hun volk bloot aan het kwaad. Als gelovigen in Christus moeten we bijzonder oppassen met wie we kiezen als vrienden, partners en zakenpartners. "Maar vergis u niet: slecht gezelschap bederft goede zeden" ([1 Korintiërs 15:33](#)).

Elia's ervaring in de wildernis bevat ook een waardevolle les. Na zijn ongelooflijke zege over de 450 Baälprofeten op de berg Karmel veranderde zijn vreugde in verdriet, toen hij vervolgd werd door Izebel en moest vluchten om zijn leven te redden. Zulke "piekmomenten" worden vaak gevolgd door een teleurstelling en de neerslachtigheid en ontmoediging die daarop kunnen volgen. We moeten ons hoeden voor dit soort gebeurtenissen in een Christelijk leven. Maar onze God is trouw en zal ons nooit verlaten of afvallen ([Hebreeën 13:5](#)). De zachte bries die Elia bemoedigde, zal ook ons bemoedigen.

Het boek 2 Koningen

Auteur: In het boek 2 Koningen staat niet benoemd wie de auteur is, maar volgens de overlevering heeft de profeet Jeremia zowel 1 Koningen als 2 Koningen geschreven.

Datering: Het boek 2 Koningen is samen met 1 Koningen waarschijnlijk geschreven tussen 560 en 540 voor Christus.

Doelstelling: Het boek 2 Koningen is een vervolg op het boek 1 Koningen. Het vervolgt het verhaal van de koningen in het verdeelde koninkrijk (Israël en Juda). Het boek 2 Koningen besluit met de uiteindelijke omverwerping en deportatie van het volk van Israël en Juda naar respectievelijk Assyrië en Babylonië.

Belangrijkste verzen: "Dit alles gebeurde omdat de Israëlieten zondigden tegen de HEER, hun God, die hen had bevrijd uit de handen van de farao, de koning van Egypte, en hen uit Egypte had weggeleid. Ze waren andere goden gaan vereren en volgden de levenswijze van de volken die de HEER voor hen verdreven had en de bepalingen die de koningen van Israël zelf uitvaardigden." ([2 Koningen 17:7-8](#))

"Josia was acht jaar oud toen hij koning werd. Eenendertig jaar regeerde hij in Jeruzalem. Hij volgde in alle opzichten het voorbeeld van zijn voorvader David en hield zich daaraan: hij deed wat goed is in de ogen van de HEER." ([2 Koningen 22:1a-2](#))

"(Toen) stuurde de HEER benden Chaldeeën, Arameeërs, Moabieten en Ammonieten op hem af, die hij Juda liet binnenvallen om het te vernietigen, zoals hij bij monde van zijn dienaren, de profeten, had voorgezegd." ([2 Koningen 24:2](#))

"Maar toch wilde de HEER Juda niet vernietigen, omwille van zijn dienaar David, aan wie hij had beloofd dat hij het licht van zijn koningshuis voor altijd zou laten branden." ([2 Koningen 8:19](#))

Korte samenvatting: 2 Koningen beschrijft de ondergang van het verdeelde koninkrijk. Profeten waarschuwen het volk voortdurend dat het oordeel van God op handen is, maar ze hebben geen berouw. Het koninkrijk van Israël wordt herhaaldelijk geregeerd door slechte koningen, en hoewel sommige koningen van Juda goed zijn, leidt de meerderheid van hen het volk weg van de verering van God. Deze enkele goede heersers kunnen gezamenlijk met Elisa en andere profeten het verval van het land niet stoppen. Het noordelijk koninkrijk van Israël wordt uiteindelijk vernietigd door de Assyriërs en circa 136 jaar later wordt het zuidelijk koninkrijk van Juda verwoest door de Chaldeeën.

Er zijn drie prominente thema's in het boek 2 Koningen. Ten eerste, dat de Heer Zijn volk zal oordelen wanneer zij ongehoorzaam zijn en Hem de rug toekeren. De ontrouw van de Israëlieten weerspiegelde zich in de afgodendienst van de koningen en had tot gevolg dat God Zijn rechtvaardige wraak op hun rebellie ten uitvoer bracht. Ten tweede, dat de voorspellingen van ware profeten van God altijd vervuld worden. Omdat de Heer altijd Zijn Woord houdt, zijn ook de woorden van Zijn profeten altijd waarachtig. Ten derde: de Heer is trouw. De Heer herinnerde zich Zijn belofte aan David ([2 Samuel 7:10-13](#)) en liet Davids familie voortbestaan, ondanks de ongehoorzaamheid van het volk en de slechte koningen die over het volk heersten.

Voorafschaduwingen: Jezus gebruikt de verhalen over de weduwe van Sarefat uit 1 Koningen en Naäman uit 2 Koningen om de grote waarheid van Gods mededogen jegens diegenen die door de Joden onwaardig gevonden werden voor Gods genade, te illustreren: de armen, de zwakken, de onderdrukten, belastinginners, Samaritanen en heidenen. Door de voorbeelden van een arme weduwe en een melaatse aan te halen, toonde Jezus Zichzelf als de Grote Heler die geneest en die mensen bedient die de grootste behoefte hebben aan Goddelijke soevereine genade. Deze zelfde waarheid was de basis voor het mysterie van het Lichaam van Christus, Zijn Kerk, dat samengesteld zou worden uit alle lagen van de bevolking, mannelijk en vrouwelijk, rijk en arm, Joods en niet-Joods ([Efeziërs 3:1-6](#)).

Veel wonderen van Elisa voorafschaduwden die van Jezus Zelf. Elisa deed het kind van de vrouw uit Sunem uit de dood opstaan ([2 Koningen 4:34-35](#)), genas Naäman van huidvraat ([2 Koningen 5:1-19](#)) en vermenigvuldigde broden om honderd mensen te voeden en nog over te houden ([2 Koningen 4:42-44](#)).

Praktische toepassing: God haat de zonde en Hij zal niet toestaan dat de zonde oneindig voortduurt. Wanneer wij aan Hem toebehoren, kunnen we Zijn bestraffing verwachten wanneer we Hem ongehoorzaam zijn. Een liefhebbende Vader corrigeert Zijn kinderen ten gunste van henzelf en om te bewijzen dat ze inderdaad aan Hem toebehoren. God kan soms ongelovigen gebruiken om Zijn volk te corrigeren, en Hij waarschuwt ons voordat Hij oordeelt. Als Christenen hebben we Zijn Woord om ons te geleiden en te waarschuwen wanneer wij van Zijn pad afwijken. Zoals de profeten vroeger, is Zijn Woord betrouwbaar en

altijd de waarheid. Gods trouw aan Zijn mensen zal nooit tekortschieten, zelfs wanneer wij dat wel doen.

De verhalen over de weduwe en de melaatse zijn voorbeelden voor ons ten aanzien van het Lichaam van Christus. Zoals Elisa medelijden had met deze mensen die tot de laagste klasse van de maatschappij behoorden, moeten wij in onze kerken allen verwelkomen die aan Christus toebehoren. God "maakt geen onderscheid tussen mensen" ([Handelingen 10:34](#)) en dat moeten wij ook niet doen.

Boek 1 Kronieken

Auteur: In het boek 1 Kronieken wordt niet specifiek benoemd wie de auteur is. Volgens de overlevering zijn 1 en 2 Kronieken geschreven door Ezra.

Datering: Het boek 1 Kronieken is waarschijnlijk geschreven tussen 450 en 425 voor Christus.

Doelstelling: De boeken 1 & 2 Kronieken beslaan in principe dezelfde informatie als 1 & 2 Samuël en 1 & 2 Koningen. 1 & 2 Kronieken richt zich meer op het priesterlijke aspect uit die periode. Het boek 1 Kronieken is geschreven na de ballingschap om degenen die terugkeerden naar Israël te leren begrijpen hoe zij God moesten aanbidden. De geschiedenis richtte zich op het zuidelijk koninkrijk, de stammen Juda, Benjamin en Levi. Deze stammen waren over het algemeen meer Godgetrouw.

Belangrijkste verzen: "De Israëlieten kwamen bij David in Hebron en zeiden tegen hem: 'Hier zijn we, uw eigen vlees en bloed. Ook vroeger al, toen Saul nog koning was, was u degene die de troepen van Israël aanvoerde. De HEER, uw God, heeft u beloofd: "Jij zult mijn volk Israël weiden; jij zult vorst over mijn volk Israël zijn."'" ([1 Kronieken 11:1-2](#))

"David antwoordde:" (tot Gad) "'Ik ben in het nauw gedreven! Liever val ik in handen van de HEER, wiens mededogen zeer groot is, dan dat ik in mensenhanden val.'" ([1 Kronieken 21:13](#))

"U, HEER, bent groots en machtig, vol luister, roem en majesteit. Alles in de hemel en op aarde behoort u toe, HEER, u bezit het koningschap en de heerschappij." ([1 Kronieken 29:11](#))

Beknorte samenvatting: De eerste negen hoofdstukken van 1 Kronieken zijn gewijd aan namenlijsten en genealogie. Verdere lijsten en genealogie zijn verspreid door de rest van 1 Kronieken. In de tussenliggende tekst beschrijft 1 Kronieken hoe David de troon besteeg en wat hij daarna gedaan heeft. Het boek besluit met het moment waarop Davids zoon Salomo koning van Israël wordt. Kort samengevat is 1 Kronieken als volgt ingedeeld: hoofdstukken 1:1-9:23 - selectieve genealogieën; hoofdstukken 9:24-12:40 – Davids troonsbestijging; hoofdstukken 13:1-20:30 – Davids koningschap.

Voorafschaduwingen: In Davids danklied aan God in [1 Kronieken 16:33](#) verwijst hij naar het moment dat God zal komen "als rechter der aarde". Dit voorafschaduwde [Matteüs 25](#), waarin Jezus de tijd beschrijft waarin Hij zal komen om de aarde te oordelen. Middels de gelijkenissen over de tien meisjes en de talenten waarschuwt Hij dat mensen die gevonden worden zonder het bloed van Christus om hun zonden te bedekken, in de "uiterste duisternis" geworpen zullen worden. Hij moedigt Zijn volk aan om klaar te staan want wanneer Hij komt, zal Hij oordelen en de schapen van de geiten scheiden.

Een deel van het Davidisch Verbond dat God herhaalt in hoofdstuk 17 verwijst naar de toekomstige Messias die een afstammeling van David zou zijn. Verzen 13-14 beschrijven de Zoon die in Gods huis aangesteld zal worden en wiens troon nooit zal wankelen. Dit kan alleen gaan over Jezus Christus.

Praktische toepassing: Genealogieën zoals in 1 Kronieken lijken voor ons misschien droge kost, maar ze herinneren ons er aan dat God elk van Zijn kinderen persoonlijk kent, zelfs nog het aantal haren op onze hoofden ([Matteüs 10:30](#)). We kunnen er gerust op zijn dat wie wij zijn en wat wij doen voor altijd in Gods gedachten geschreven staat. Als wij aan Christus toebehoren, staan onze namen voor eeuwig geschreven in het boek des levens van het Lam ([Openbaring 13:8](#)).

God is trouw aan Zijn volk en komt Zijn beloftes na. In het boek 1 Kronieken zien we de vervulling van Gods belofte aan David wanneer hij tot koning gemaakt wordt van heel Israël ([1 Kronieken 11:1-3](#)).

Wij kunnen ons ervan verzekerd weten dat Zijn beloftes aan ons ook vervuld zullen worden. Hij heeft zegening beloofd aan allen die Hem volgen, die berouwvol tot Christus komen en Zijn Woord gehoorzamen.

Gehoorzaamheid leidt tot zegening; ongehoorzaamheid leidt tot oordeel. Het boek 1 Kronieken, en ook 1 & 2 Samuël en 1 & 2 Koningen, verhalen van het patroon van zonde, berouw, vergeving en herstel van het volk Israël. Op dezelfde wijze heeft God geduld met ons en vergeeft ons onze zonden wanneer wij tot Hem komen met oprecht berouw ([1 Johannes 1:9](#)). We kunnen er gerust op zijn dat Hij onze gebeden over verdriet hoort, onze zonden vergeeft, onze eenheid met Hem herstelt en ons op het pad naar geluk zet.

Het boek 2 Kronieken

Auteur: In het boek 2 Kronieken staat niet specifiek benoemd wie de auteur is. Volgens de overlevering zijn 1 en 2 Kronieken geschreven door Ezra.

Datering: Het boek 2 Kronieken is waarschijnlijk geschreven tussen 450 en 425 voor Christus.

Doelstelling: De boeken 1 & 2 Kronieken beslaan merendeels dezelfde informatie als 1 & 2 Samuël en 1 & 2 Koningen. 1 & 2 Kronieken richten zich meer op het priesterlijke aspect uit die periode. Het boek 2 Kronieken is in principe een evaluatie van de godsdienstige geschiedenis van de natie.

Belangrijkste verzen: "Salomo besloot een tempel te bouwen voor de naam van de HEER, en een koninklijk paleis voor zichzelf." ([2 Kronieken 1:18](#); in sommige Bijbelversies genummerd als [2 Kronieken 2:1](#))

"Jechizkia was vijftientwintig jaar oud toen hij koning werd. Negenentwintig jaar regeerde hij in Jeruzalem. Zijn moeder was Abia, de dochter van Zecharja. Hij deed wat goed is in de ogen van de HEER, net zoals zijn voorvader David gedaan had. Al in de eerste maand van het eerste jaar van zijn regering heropende hij de tempel van de HEER en liet hij de deuren herstellen." ([2 Kronieken 29:1-3](#))

"Ook de leiders van de priesters en het volk verzaakten voortdurend hun plichten, gaven zich over aan de verfoeilijke praktijken van andere volken en bezoedelden de tempel die de HEER in Jeruzalem geheiligd had." ([2 Kronieken 36:14](#))

"Dit zegt Cyrus [of "Kores"], de koning van Perzië: Alle koninkrijken van de aarde heeft de HEER, de God van de hemel, mij gegeven. Hij heeft mij opgedragen om voor hem een tempel te bouwen in Jeruzalem, een stad in Juda. Laten al diegenen onder u die tot zijn volk behoren, zich verzekerd weten van de hulp van de HEER, hun God, en daarheen gaan." ([2 Kronieken 36:23](#))

Beknopte samenvatting: Het boek 2 Kronieken beschrijft de geschiedenis van het zuidelijk koninkrijk van Juda, vanaf het koningschap van Salomo tot de afloop van de Babylonische ballingschap. De teloorgang van Juda is teleurstellend, maar de nadruk wordt gelegd op geestelijke hervormers die ijverig trachten het volk terug bij God te brengen. Er wordt niet veel gezegd over de slechte koningen of over de slechte dingen die goede koningen hebben gedaan; alleen goedheid wordt benadrukt. Omdat 2 Kronieken door de ogen van de priesters kijkt, wordt het noordelijk koninkrijk van Israël amper genoemd, want dit koninkrijk vereerde God niet op de juiste wijze en weigerde de Tempel van Jeruzalem te erkennen. 2 Kronieken besluit met de uiteindelijke verwoesting van Jeruzalem en de Tempel.

Voorafschaduwingen: Zoals bij alle verwijzingen naar koningen en tempels in het Oude Testament, zien we in hen een afspiegeling van de ware Koning der Koningen — Jezus Christus — en van de tempel van de Heilige Geest — Zijn volk. Zelfs de beste koningen van Israël maakten fouten zoals alle zondige mensen dat doen en schoten tekort in hun leiderschap van het volk. Maar wanneer de Koning der Koningen in het millennium op aarde zal komen leven en heersen, zal Hij zichzelf op de troon van de hele aarde vestigen als de rechtmatige erfgenaam van David. Pas dan zullen we een volmaakte Koning hebben die in rechtvaardigheid en heiligheid zal heersen. Iets waarvan zelfs de beste van Israëls koningen alleen maar konden dromen.

Zo was ook de grote tempel die Salomo gebouwd had niet ontworpen om eeuwig te blijven bestaan. Slechts 150 jaar later waren er alweer herstelwerkzaamheden nodig vanwege verval en schendingen door nieuwe generaties die terugkeerden naar afgodendienst ([2 Koningen 12](#)). Maar de tempel van de Heilige Geest — mensen die aan Christus toebehoren — zal eeuwig voortleven. Wij die aan Jezus toebehoren zijn die tempel, niet door handen gemaakt, maar door de wil van God ([Johannes 1:12-13](#)). De Geest die in ons leeft zal nooit van ons wijken en zal ons eens veilig in Gods handen brengen ([Efeziërs 1:13](#); [4:30](#)). Geen aardse tempel biedt die belofte.

Praktische toepassing: De lezer van de Kronieken wordt uitgenodigd om elke vroegere generatie te beoordelen en in te zien welke van hen gezegend werden vanwege hun gehoorzaamheid of gestraft vanwege hun slechtheid. Maar we moeten de omstandigheden van die generaties ook met onze eigen situatie vergelijken, zowel in zijn geheel als individueel. Als wij of ons land of onze kerk een moeilijke tijd doormaken, hebben wij er baat bij om onze geloofsinzichten en hoe we op basis van ons geloof handelen, te vergelijken met de ervaringen van de Israëlieten onder de diverse koningen. God haat de zonde en zal de zonde niet tolereren. Wat we in elk geval van de Kronieken kunnen leren, is dat God bij voorkeur vergeeft en mensen heelt, als zij in nederigheid bidden en berouw tonen ([1 Johannes 1:9](#)).

Als je aan God zou mogen vragen wat je maar wilt, wat zou je dan wensen? Onvoorstelbare rijkdom? Volmaakte gezondheid voor jou en je geliefden? De macht over leven en dood? Het is een heel bijzonder vraagstuk om over na te denken. Maar wat nog meer bijzonder is, is dat God zo'n aanbod deed aan Salomo en dat Salomo geen van die dingen koos. Hij vroeg om wijsheid en kennis om de taak die God hem had toebedeeld te kunnen volbrengen en goed te kunnen uitvoeren. Wij kunnen daarvan leren dat God ieder van ons een opdracht heeft gegeven om te vervullen, en de grootste zegening die wij van God kunnen verlangen is de mogelijkheid om Zijn wil voor ons leven ten uitvoer te brengen. Daartoe hebben we de "wijsheid van boven" ([Jakobus 3:17](#)) nodig om Zijn wil te onderscheiden, en ook het begrip en de innige kennis van Hem om ons te motiveren tot Christelijke daden en gedrag ([Jakobus 3:13](#)).

Het boek Ezra

Auteur: In het boek Ezra staat niet specifiek benoemd wie de auteur is. Volgens de overlevering heeft de profeet Ezra het boek Ezra geschreven. Opgemerkt moet worden dat zodra Ezra ten tonele verschijnt in hoofdstuk 7, de auteur van het boek Ezra het perspectief overschakelt van de derde persoon naar de eerste persoon. Dit maakt het ook aannemelijk dat Ezra de auteur is.

Datering: Het boek Ezra is waarschijnlijk geschreven tussen 460 en 440 voor Christus.

Doelstelling: Het boek Ezra gaat over gebeurtenissen die in het land Israël voorvallen op het moment van de terugkeer uit de Babylonische ballingschap en de daaropvolgende jaren. Het boek beslaat een periode van ongeveer een eeuw, te beginnen in 538 voor Christus. De nadruk ligt in Ezra op de herbouw van de Tempel. Het boek bevat uitgebreide genealogische informatie, waarmee hoofdzakelijk beoogd wordt om de aanspraak op het priesterschap van de zijde van de afstammelingen van Aaron vast te leggen.

Belangrijkste verzen: "Zij dankten en prezen de HEER, en ze zongen in beurtzang: 'Hij is goed, eeuwig duurt zijn trouw aan Israël.' Heel het volk begon daarop luid te juichen en de HEER te prijzen omdat de fundamenten van de tempel van de HEER werden gelegd." ([Ezra 3:11](#))

"...Deze Ezra was een schrijver, goed onderlegd in de wet van Mozes, de wet die de HEER, de God van Israël, heeft gegeven, en hij werd door de HEER, zijn God, beschermd, waardoor de koning hem alles toestond wat hij verlangde." ([Ezra 7:6](#))

Beknorte samenvatting: Het boek kan als volgt opgedeeld worden: hoofdstukken 1-6 — De eerste terugkeer onder Zerubbabel en de bouw van de Tweede Tempel. Hoofdstukken 7-106 — De bediening van Ezra. Omdat tussen hoofdstukken 6 en 7 ruim een halve eeuw verstreken was, zijn de personen uit de eerste helft van het boek overleden tegen de tijd dat Ezra zijn bediening in Jeruzalem begon. Ezra is dé prominente persoon in de boeken Ezra en Nehemia. Beide boeken besluiten met biechtgebeden ([Ezra 9](#); [Nehemia 9](#)) en een daarop volgende afscheiding van het volk van de zondige praktijken waartoe ze waren vervallen. Een indruk van de bemoedigende boodschappen van Haggai en Zacharia, die in dit verhaal geïntroduceerd worden ([Ezra 5:1](#)), is te vinden in de profetische boeken die hun naam dragen.

Het boek Ezra beslaat de terugkeer uit de ballingschap om de Tempel te herbouwen tot het moment van het decreet van Artaxerxes, hetgeen in het begin van het boek Nehemia beschreven wordt. Haggai was de voornaamste profeet in de tijd van Ezra, en Zacharia was de profeet ten tijde van Nehemia.

Voorafschaduwingen: In het boek Ezra zien we een voortzetting van het Bijbelse thema van een overblijfsel of restant. Altijd wanneer zich rampen of oordelen voordoen, bewaart God een klein restant voor Zichzelf - Noach en zijn gezin werden behoed voor de vernietiging door de zondvloed; Lots gezin uit Sodom en Gomorra; de 7000 profeten die in Israël overleefden ondanks de vervolging door Achab en Izebel. Toen de Israëlieten in gevangenschap naar Egypte werden weggevoerd, bevrijdde God Zijn restant en bracht hen naar het Beloofde Land. Zo'n 50.000 mensen keren terug naar het land Judea in [Ezra 2:64-67](#) en toch zeggen zij, wanneer zij zichzelf vergelijken met de aantallen in Israël tijdens de dagen van voorspoed onder koning David, dat zij "zijn overgebleven tot op deze dag." Het thema van het overblijfsel zet zich door in het Nieuwe Testament waar Paulus ons leert: "Zo is ook nu een klein deel over dat God uit genade uitgekozen heeft" ([Romeinen 11:5](#)). Hoewel de meeste mensen in de tijd van Jezus Hem verwierpen, bleef er een groep mensen die God apart gezet en behouden had in Zijn Zoon en onder het verbond van Zijn genade. Dóór alle generaties heen die er sinds Christus geweest zijn, reteren de gelovigen die de smalle weg naar het eeuwige leven bewandelen ([Matteüs 7:13:14](#)). Dit overblijfsel zal behouden blijven door de kracht van de Heilige Geest, die hen gewaarmerkt heeft en hen op de laatste dag veilig zal afleveren ([2 Korintiërs 1:22](#); [Efeziërs 4:30](#)).

Praktische toepassing: Het boek Ezra is een kroniek van hoop en herstel. Voor de Christen wiens leven getekend is door zonde en opstandigheid jegens God, is er grote hoop dat onze God vergeeft en ons niet de rug zal toekeren wanneer wij ons gebroken en berouwvol tot Hem wenden ([1 Johannes 1:9](#)). De terugkeer van de Israëlieten naar Jeruzalem en de herbouw van de Tempel herhalen zich in het leven van elke Christen die terugkeert uit de gevangenschap van de zonde en opstandigheid tegen God, en in Hem een warm en liefhebbend thuis vindt. Ongeacht hoe lang we weg geweest zijn, Hij staat klaar om ons te vergeven en ons

terug te verwelkomen in Zijn familie. Hij is bereid om ons te tonen hoe we ons leven kunnen herbouwen en ons hart, dat de tempel van de Heilige Geest is, weer kunnen oprichten. Net als bij de herbouw van de tempel in Jeruzalem, houdt God toezicht op het renovatiewerk en onze inspanningen om ons leven weer aan Zijn dienst toe te wijden.

De tegenstand van de vijanden van God tegen de herbouw van de tempel vertoont een patroon dat kenmerkend is voor dat van de vijand van onze ziel. Satan gebruikt mensen die schijnbaar Gods doelen ondersteunen om ons te bedriegen en in een poging om Gods plannen te dwarsbomen. [Ezra 4:2](#) beschrijft de bedrieglijke uitspraken van mensen die beweren Christus te aanbidden maar wiens werkelijke doel is om te verwoesten; niet om op te bouwen. Wij moeten op onze hoede zijn voor zulke bedriegers; op hen reageren zoals de Israëlieten deden en weigeren om ons door hun gladde praatjes en valse geloofsgetuigenissen te laten misleiden.

Het boek Nehemia

Auteur: In het boek Nehemia staat niet specifiek benoemd wie de auteur is, maar zowel Joodse als Christelijke overleveringen erkennen Ezra als de schrijver. Dit is gebaseerd op het feit dat de boeken Ezra en Nehemia oorspronkelijk één boek waren.

Datering: Het boek Nehemia is waarschijnlijk geschreven tussen 445 en 420 voor Christus.

Doelstelling: Het boek Nehemia, een van de historische boeken van de Bijbel, vervolgt het verhaal van Israëls terugkeer uit de Babylonische ballingschap en de herbouw van de Tempel in Jeruzalem.

Belangrijkste verzen: "Ze vertelden me dit: 'Het gaat heel slecht met de mensen die de ballingschap hebben overleefd en die nu in de provincie Juda wonen. Ze zijn er het mikpunt van spot, want de muur van Jeruzalem is afgebroken en de poorten zijn in vlammen opgegaan.'" ([Nehemia 1:3](#))

"Ach mijn Heer, luister toch aandachtig naar het gebed van uw dienaar en naar dat van al uw dienaren die uw naam willen eerbiedigen. Laat me vandaag toch slagen en laat de koning mij welgezend zijn." ([Nehemia 1:11](#))

"Na tweeënvijftig dagen was de muur voltooid, op 25 elul. Toen de volken rondom ons, onze vijanden, dat hoorden, werden ze bang en voelden ze zich klein, omdat ze beseften dat dit werk door onze God tot stand was gebracht." ([Nehemia 6:15-16](#))

Korte samenvatting: Nehemia was een Hebreeër die in Perzië woonde toen hij hoorde dat de Tempel in Jeruzalem herbouwd werd. Hij werd ongerust omdat hij wist dat er geen muur was om de stad te beschermen. Nehemia vroeg God om hem te gebruiken om de stad te redden. God beantwoordde zijn gebed door het hart van de Perzische koning, Artaxerxes, te vermurwen. De koning gaf niet alleen zijn zegen, maar verstrekke ook materialen die voor het project gebruikt konden worden. Nehemia krijgt toestemming van de koning om naar Jeruzalem terug te keren, waar hij gouverneur wordt.

Ondanks tegenwerking en beschuldigingen werd de muur gebouwd en werden de vijanden tot zwijgen gebracht. Daartoe aangezet door Nehemia geeft het volk tienden van veel geld, materialen en mankracht om de muur in een opmerkelijke 52 dagen gereed te krijgen, ondanks veel tegenstand. Deze gezamenlijke prestatie is echter van korte duur, want Jeruzalem valt terug in ontrouw wanneer Nehemia enige tijd afwezig is. Wanneer hij na twaalf jaar terugkeert treft hij een sterke muur maar een zwak volk aan. Hij stelt zich ten doel om het volk moraliteit bij te brengen en neemt geen blad voor de mond. "Ik maakte hun daarover verwijten, ik vervloekte hen, sommige mannen sloeg ik, ik trok de haren uit hun hoofd" (13:25). Hij herstelt ware aanbidding middels gebed en door de mensen aan te moedigen tot heropleving door het Woord van God te lezen en na te

leven.

Voorafschaduwingen: Nehemia was een biddend mens en hij bad vol passie voor zijn volk ([Nehemia 1](#)). Zijn ijverige tussenkomst voor Gods volk voorafschaduwde onze grote Voorspreker, Jezus Christus, die vurig voor Zijn volk bad in Zijn hoogpriesterlijk gebed in [Johannes 17](#). Zowel Nehemia als Jezus hadden een vurige liefde voor Gods volk die zij uitstortten in gebed tot God, voor hen bemiddelend voor de troon.

Praktische toepassing: Nehemia leidde de Israëlieten naar respect en liefde voor de Schriftteksten. Vanwege zijn liefde voor God en zijn wens om God vereerd en verheerlijkt te zien worden, leidde Nehemia de Israëlieten naar het geloof en de gehoorzaamheid die God al zo lang voor hen had gewenst. Op dezelfde manier moeten Christenen de waarheden van de Schrift liefhebben en eerbiedigen; uit hun hoofd leren, dag en nacht overdenken en toepassen voor de vervulling van welke geestelijke behoefte dan ook. [2 Timoteüs 3:16-17](#) leert ons: "Elke schrifttekst is door God geïnspireerd en kan gebruikt worden om onderricht te geven, om dwalingen en fouten te weerleggen, en om op te voeden tot een deugdzaam leven, zodat een dienaar van God voor zijn taak berekend is en voor elk goed doel volledig is toegerust." Als we de geestelijke heropleving van de Israëlieten ([Nehemia 8:1-8](#)) verwachten te ervaren, moeten we beginnen met Gods Woord.

Ieder van ons zou oprecht medeleven moeten hebben met anderen die geestelijk of lichamelijk leed ervaren. Meeleven maar niets doen om te helpen is Bijbels gezien ongegrond. Soms moeten we misschien ons eigen gemak opgeven om anderen goed van dienst te kunnen zijn. We moeten volledig geloven in een zaak voordat we onze tijd en ons geld er met de juiste motieven aan besteden. Wanneer we God toestaan om via ons te bedienen, zullen zelfs ongelovigen beseffen dat het Gods werk is.

Het boek Ester

Auteur: In het boek Ester staat niet specifiek benoemd wie de auteur is. Volgens de meest gebruikelijke overleveringen zou het Mordechai (een van de hoofdpersonen in het boek Ester), Ezra of Nehemia (die bekend zou zijn geweest met de Perzische gebruiken) kunnen zijn.

Datering: Het boek Ester is waarschijnlijk geschreven tussen 460 en 350 voor Christus.

Doelstelling: Het doel van het boek Ester is om de voorziening door God te laten zien, in het bijzonder met betrekking tot Zijn uitverkoren volk, Israël. Het boek Ester beschrijft de instelling van het Poerimfeest en de verplichting om dat feest te allen tijde te blijven vieren. Het boek Ester werd tijdens het Poerimfeest gelezen om de grote bevrijding van de Joodse natie te gedenken zoals God die middels Ester teweeg had gebracht. Ook vandaag de dag nog lezen de Joden het boek Ester tijdens het Poerimfeest.

Belangrijkste verzen: "Toen het de beurt was van Ester — de dochter van Abichail, die een oom was van haar pleegvader Mordechai — verlangde zij niets anders mee te nemen dan wat haar werd aangeraden door Hegai, de eunuch die de koning als haremwachter diende." ([Ester 2:15](#))

"Als jij nu je mond niet opendoet, nu het moment daar is, komt er van een andere kant wel uitkomst en redding voor de Joden. Maar jij en je vaders familie komen dan om. Wie weet ben je juist koningin geworden met het oog op een tijd als deze." ([Ester 4:14](#))

"Als die Mordechai, van wie je nu voor het eerst hebt verloren, tot het Joodse volk behoort, kun je niet tegen hem op; je zult het

volledig van hem verliezen.” ([Ester 6:13](#))

”Majesteit, als u mij goedgezind bent en als het de koning goeddunkt, schenk mij en ook mijn volk dan het leven; dat is wat ik wil vragen, dat is mijn wens.” ([Ester 7:3](#))

Beknorte samenvatting: Het boek Ester kan in drie hoofddelen opgedeeld worden. Hoofdstukken 1:1-2:18 — Esther vervangt Wasti; 2:19-7:10 — Mordechai verslaat Heman; 8:1-10:3 — Israël overleeft Hemans poging om het volk te vernietigen. De nobele Ester riskeerde haar eigen leven op het moment dat ze zich realiseerde wat er op het spel stond. Zij deed vrijwillig iets wat haar dood had kunnen betekenen en nam het op tegen Heman, de op één na machtigste machthebber in het koninkrijk van haar man. Ze bleek een wijze en zeer waardige tegenstander, terwijl ze steeds nederig en vol respect bleef ten opzichte van de positie van haar man, de koning.

Het verhaal lijkt in veel opzichten op dat van Jozef in [Genesis 41:34-37](#). In beide verhalen komen buitenlandse koningen voor die het lot van de Joden bepalen. Beide verhalen tonen de heldhaftigheid van Israëlitische individuen die de middelen bieden voor de redding van hun volk en land. De hand van God is duidelijk: wat een hele slechte situatie lijkt te zijn is in werkelijkheid stevig onder controle van de Almachtige God, die uiteindelijk het welvaren van het volk beoogt. Centraal in het verhaal staat de voortdurende verdeeldheid tussen de Joden en de Amalekieten, die volgens de Schrift begon in het boek Exodus. Hemans doel is de volledige uitroeiing van de Joden zoals die ten tijde van het Oude Testament beschreven stond. Zijn plannen leiden uiteindelijk tot zijn eigen ondergang, terwijl zijn vijand Mordechai op zijn positie belandt, en hebben ook de redding van de Joden tot gevolg.

Feesten zijn een belangrijk thema in dit boek. Er worden tien feestmalen genoemd, en veel van de gebeurtenissen werden gepland, bedacht of ontmaskerd tijdens zo'n feestmaal. Hoewel de naam van God niet genoemd wordt in dit boek, is het duidelijk dat de Joden van Susa Zijn interventie hoopten te verkrijgen toen ze drie dagen vastten en baden ([Ester 4:16](#)). Ondanks het feit dat de wet die hun vernietiging toestond opgemaakt was volgens de wetten van de Meden en Perzen, waardoor deze niet meer veranderd kon worden, werd de weg vrijgemaakt voor de beantwoording van hun gebeden. Ester riskeerde haar leven door niet slechts één keer, maar twee keer zonder uitnodiging voor haar man te treden ([Ester 5:1-2](#); [8:3](#)). De vernietiging van Heman was haar niet genoeg; zij was vastbesloten om haar volk te redden. De instelling van het Poerimfeest is geschreven en behouden zodat allen daarvan getuige konden zijn, en het feest wordt tot op de dag van vandaag gevierd. Zonder dat Zijn Naam rechtstreeks genoemd werd, kreeg Gods uitverkoren volk uitstel van executie dankzij de wijsheid en bescheidenheid van Ester.

Voorafschaduwingen: In Ester krijgen we een kijkje achter de schermen op de voortdurende strijd van Satan tegen de doelstellingen van God en in het bijzonder tegen Zijn beloofde Messias. De komst van Christus in het menselijke ras was onlosmakelijk verbonden met het voortbestaan van het Joodse ras. Op dezelfde wijze waarop Heman een plan beraamde om de Joden te vernietigen, heeft Satan zichzelf tegenover Christus en Gods volk geplaatst. Op dezelfde wijze waarop Heman verslagen wordt aan de galg die hij voor Mordechai had opgericht, gebruikt Christus juist dat wapen waarmee Zijn vijand Hem en Zijn geestelijke navolgers wilde vernietigen. Want het kruis, waarmee Satan de Messias had willen vernietigen, was juist het middel waarmee Christus "het document met voorschriften waarin wij werden aangeklaagd, heeft uitgewist en vernietigd door het aan het kruis te nagelen. Hij heeft zich ontdaan van de machten en krachten, hij heeft hen openlijk te schande gemaakt en in Christus over hen getriomfeerd" ([Kolossenzen 2:14-15](#)). Zoals Heman aan de galg gehangen werd die hij had neergezet voor Mordechai, zo werd de duivel verpletterd door het kruis dat hij neerzette om Christus te vernietigen.

Praktische toepassing: Het boek Ester toont de keuze die we kunnen maken tussen de erkenning van Gods hand in onze leefomstandigheden en de gedachte dat alles gewoon toevallig is. God is de soevereine Heerser van het universum en we kunnen ons ervan verzekerd weten dat Zijn plannen niet door het handelen van slechte mensen gewijzigd kunnen worden.

Hoewel Zijn Naam niet genoemd wordt in het boek, is Zijn voorzienige zorgzaamheid voor Zijn volk, zowel individuen als het land, door de hele tekst duidelijk aanwezig. Zo kunnen we bijvoorbeeld niet over het hoofd zien hoe de Almachtige aan het werk was wat betreft de goed getimede slapeloosheid van koning Ahasveros. In dit boek toont het voorbeeld van Mordechai en Esther de stille liefdestaal die onze Vader vaak gebruikt om direct tot onze ziel te spreken.

Ester toonde aan dat zij een godsvruchtig karakter had en bereid was om te leren. Zij vertoonde grote kracht en bereidwillige gehoorzaamheid. Esters nederigheid verschilde opvallend van het gedrag van de mensen om haar heen, en daardoor werd zij uitverkoren tot koningin. Zij toont ons dat respectvol en bescheiden blijven, zelfs in moeilijke dan wel menselijkerwijs gezien onmogelijke omstandigheden, ons vaak in de positie brengt om onnoemelijk veel zegen voor zowel onszelf als anderen te brengen. Wij zouden er goed aan doen om haar godsvruchtige opvattingen in alle opzichten van het leven te evenaren, maar in het bijzonder tijdens beproevingen. Geen enkele keer is er sprake van een klacht of negatieve houding in de tekst. We lezen diverse keren dat zij de "gunst" van de mensen om haar heen verkreeg. Zo'n gunst redde uiteindelijk haar volk. Wij kunnen zo'n gunst verdienen als we zelfs onterechte vervolging accepteren en Esters voorbeeld volgen om positief te blijven, in combinatie met bescheidenheid en de vastbeslotenheid om op God te steunen. Wie weet of God ons niet in precies zo'n positie plaatst, met het oog op een tijd als deze?